

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Małgorzata Czarторыska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga

w sprawie **M. J.**

skazanego z art. 283 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 kwietnia 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 14 listopada 2018 r., sygn. akt III K (...),

1. oddala kasację,

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K.W. kwotę 1.390,80

zł tytułem zwrotu kosztów udziału przed Sądem Najwyższym,

3. zwalnia skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

M. J. został oskarżony o to, że w dniu 4 sierpnia 2017 r. w S. dokonał włamania do mieszkania, które usytuowane jest przy ul. (...), gdzie po uprzednim wyważeniu drzwi wejściowych zabezpieczających dostęp do tego mieszkania dostał się do jego wnętrza, po czym z jego środka zabrał w celu przywłaszczenia

mienie w postaci odzieży, w szczególności spodni typu Moro koloru zielono-brązowego, koszulki koloru czarnego z białymi napisami, dekodera telewizyjnego DVBT marki M. oraz odtwarzacza marki P., czym spowodował straty łączne o wartości 590 zł na szkodę M. W., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt III K (...), za czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 175 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt X Ko (...), karę tę odbywał w okresie od dnia 13 lipca 2016 r., godz. 19:20 do dnia 13 lipca 2017 r., godz. 09:50, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2018 r., sygn. akt III K (...), Sąd Rejonowy w S. uznał M. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że zachodzi wypadek mniejszej wagi oraz, iż czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, będąc skazany powołanym wyrokiem, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 283 k.k. wymierzył karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres zatrzymania oskarżonego oraz zwolnił go od kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt VII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że jako podstawę recydywy specjalnej podstawowej przyjął wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 15 września 2011 r., sygn. akt III K (...), na mocy którego M. J. został skazany za podobne przestępstwo umyślne z art. 279 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 21 października 2010 r. do 22 października 2010 r. oraz od 12 grudnia 2011 r. do 10 grudnia 2012 r., utrzymując w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w mocy oraz orzekając o kosztach sądowych.

Kasację od prawomocnego wyroku wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w części, w której Sąd Okręgowy zmienił przyjętą przez Sąd Rejonowy podstawę recydywy specjalnej podstawowej na wyrok Sądu Rejonowego w S. z

dnia 15 września 2011 r., sygn. akt III K (...). Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 434 § 1 k.p.k., polegające na zmianie przez Sąd Okręgowy w K. wyroku Sądu pierwszej instancji przez zmianę podstawy recydywy specjalnej podstawowej na wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 15 września 2011 r., sygn. akt III K (...), która to zmiana miała charakter zmiany ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego przy równoczesnym niezaskarżeniu wyroku pierwszej instancji na niekorzyść oskarżonego, podczas gdy w świetle art. 434 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy stwierdzając, że Sąd *meriti* wskazał w wyroku złą podstawę recydywy specjalnej podstawowej winien zmienić zaskarżony wyrok na korzyść oskarżonego przez usunięcie z opisu czynu przypisanego tego, że został on popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa;
2. art. 455 k.p.k. polegające na zmianie recydywy specjalnej podstawowej orzeczonej wobec oskarżonego z powołaniem się na przytoczony przepis, podczas gdy dokonana przez Sąd Okręgowy w K. zmiana miała charakter zmiany ustaleń faktycznych a nie poprawy kwalifikacji prawnej czynu oraz została dokonana na niekorzyść oskarżonego przy braku apelacji wniesionej na jego niekorzyść, a zatem powołany przepis nie mógł zostać zastosowany w niniejszej sprawie.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części, rozpoznanie i uwzględnienie kasacji na posiedzeniu bez udziału stron z uwagi na jej oczywistą zasadność w trybie art. 535 § 5 k.p.k. i przyznanie obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie jest zasadna i z tego względu ją oddalono.

Skarżący upatruje zasadności pierwszego zarzutu w tym, że Sąd odwoławczy zmieniając zaskarżony wyrok poprzez przyjęcie jako podstawy recydywy z art. 64 § 1 k.k. skazanie oskarżonego innym wyrokiem, aniżeli uczynił to Sąd Rejonowy, dokonał zmiany ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego,

pomimo wniesienia środka odwoławczego na jego korzyść. obrońca zakwestionował tym samym stanowisko Sądu odwoławczego, który stwierdził w uzasadnieniu, że w trybie art. 455 k.p.k. z urzędu przyjął inny wyrok jako podstawę recydywy, co było dopuszczalne, jako że – przy wniesieniu apelacji wyłącznie na korzyść oskarżonego – nie stanowiło zmiany ustaleń faktycznych ani oceny prawnej czynu oskarżonego na jego niekorzyść, zaś dowód z tego dokumentu został przeprowadzony przez Sąd pierwszej instancji.

Odnosząc się do tej kwestii zaaprobować należy stanowisko Sądu odwoławczego, że w sprawie w ogóle nie doszło do zmiany ustaleń faktycznych. Przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że oskarżony przypisanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach recydywy specjalnej z art. 64 § 1 k.k., stanowi ustalenie faktyczne, które nie uległo zmianie w postępowaniu odwoławczym na niekorzyść oskarżonego.

Natomiast wątpliwości może budzić kwestia dopuszczalności zmiany opisu recydywy z art. 64 § 1 k.k., której dokonał Sąd odwoławczy wprowadzając w miejsce wyroku, z którego owa recydywa nie wynikała, inny wyrok, który stanowił podstawę do jej przyjęcia. Jako pierwszoplanowe jawi się tu pytanie w jaki sposób powinna zostać skonstruowana treść wyroku skazującego za przestępstwo popełnione w warunkach art. 64 § 1 lub § 2 k.k., aby opis recydywy był zgodny z prawem. Odpowiedź na to pytanie wymaga określenia normatywnego standardu opisu recydywy.

W pierwszej kolejności należy odwołać się do treści art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Przepis ten stanowi, że wyrok skazujący powinien zawierać - *verba legis* - dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. W odniesieniu do tego unormowania dostrzec trzeba, że ustawa nie precyzuje, na czym ma polegać owo „dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu”. Przywołać jednak w tym miejscu trzeba pogląd Sądu Najwyższego, że w art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. został zamieszczony wymóg, aby w części wstępnej wyroku (zwanej komparycją) zostało zawarte „przytoczenie opisu (...) czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu”. Z kolei wymogi opisu czynu zarzucanego w akcie oskarżenia wskazane zostały w art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. W tym przepisie posłużono się zwrotem „dokładne określenie zarzucanego oskarżonemu czynu”, co

odpowiada sformułowaniu zawartemu w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w postaci „dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu”. Porównanie zatem tych dwóch przepisów prowadzi do wniosku, że czyn zarzucany, jak i czyn przypisany powinny zostać „dokładnie określone”, natomiast części składowe opisu czynu wskazane zostały w art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. Stąd wywiedziono, że opis czynu przypisanego w wyroku skazującym powinien zawierać dokładne określenie czasu, miejsca, sposobu i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz jego skutków, a zwłaszcza wysokości powstałej szkody. Z punktu widzenia znamion strony przedmiotowej przestępstwa dokładne określenie sposobu i okoliczności jego popełnienia wymaga wskazania w opisie czynu tych elementów przebiegu zdarzenia, które wypełniają te znamiona. W orzecznictwie i doktrynie zgodnie przyjmuje się, że opis czynu zawarty w wyroku musi odpowiadać kompletnie ustawowych znamion czynu zabronionego, albowiem odpowiedzialności karnej podlega tylko ten, kto popełnia czyn zabroniony. Wszystkie znamiona powinny zaś znajdować wyraz w sentencji wyroku skazującego sądu pierwszej instancji. Opis czynu musi zawierać te określenia, które od strony leksykalnej są tożsame znaczeniowo ze słowami, zwrotami opisującymi znamiona czynu zabronionego (wyroki SN z dnia: 5 lipca 2018 r., V KK 228/18; 22 marca 2012 r., IV KK 375/11; postanowienie SN z dnia 6 czerwca 2013 r., IV KK 402/12 oraz np. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Artykuły 1-467. Komentarz, Warszawa 2014, s. 1362).

Analiza przepisów Kodeksu postępowania karnego pod kątem opisu recydywy specjalnej prowadzi do wniosku, że ustawa nie wprowadza wymogu dokładnego jej opisu. Odróżnić na gruncie tych przepisów należy bowiem opis zarzucanego czynu wymagany do wykazania wypełnienia znamion czynu zabronionego od wskazania, że czyn został popełniony w warunkach recydywy. Ustawa procesowa wyraźnie oddziela obowiązek wskazania znamion czynu zabronionego w postaci „dokładnego określenia zarzucanego czynu” (art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k.) od „wskazania, że czyn został popełniony w warunkach wymienionych w art. 64 lub 65 Kodeksu karnego...” (art. 332 § 1 pkt 3 k.p.k.), a następnie dopiero wymagane jest „wskazanie przepisów ustawy karnej, pod które zarzucany czyn podpada” (art. 332 § 1 pkt 4 k.p.k.). Podobnie także w przepisach art. 170 § 1a

k.p.k., art. 427 § 3a k.p.k. i art. 452 § 3 k.p.k. ustawa używa sformułowania „czyn zabroniony został popełniony w warunkach, o których mowa w art. 64 (...) Kodeksu karnego”. Chodzi zatem o czyn zabroniony, którego opis odzwierciedla zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej (art. 115 § 1 k.k.) i dodatkowo wskazanie, że został popełniony w warunkach art. 64 § 1 lub § 2 k.k. W języku powszechnym słowo „wskazanie” – kontekście w jakim zostało tu użyte – oznacza „pokazanie”, że występuje recydywa (Słownik języka polskiego, t. III, red. M. Szymczak, Warszawa 1981, s. 764). Następuje to w postanowieniu o przedstawieniu zarzutu (art. 313 § 2 k.p.k.), w akcie oskarżenia (art. 332 § 1 pkt 3 k.p.k.) czy w wyroku skazującym (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.). We wszystkich tych przepisach używa się słowa „czyn” bez dookreślenia „zabroniony”, ale skoro chodzi o czyn „zarzucany” (art. 313 § 2 k.p.k.) i czyn „przypisany” (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.), to domyślnie jest to czyn zabroniony.

W konsekwencji, skoro wymogiem „dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu” (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.), nie jest objęta recydywa z art. 64 § 1 lub § 2 k.k., to sposób jej „wskazania” pozostawiony został do uznania organu procesowego. Jednak w przywołanych powyżej przepisach zawarte jest odesłanie do „warunkach” wymienionych w art. 64 § 1 lub § 2 k.k. Można zatem przyjąć, że normatywny minimalny standard opisu recydywy wymaga wskazania ustawowych warunków jej przypisania, o których mowa w tych przepisach. Podobnie w orzecznictwie sądów powszechnych wyrażono pogląd, że w sytuacji, gdy w opisie przypisanego oskarżonemu czynu nie znalazły się dane identyfikujące orzeczenie, którym oskarżony skazany został za umyślne przestępstwo podobne, ani też dokładne określenie czasu, w jakim odbywał on orzeczoną karę pozbawienia wolności, to nie sposób przyjmować, że doszło do naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Dla przyjęcia działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k. wystarczające jest bowiem określenie warunków recydywy w opisie czynu i w jego kwalifikacji prawnej (wyrok SA w Ł. z dnia 13 czerwca 2013 r., II AKa (...)). Również w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmowano już, że pożądane jest wprawdzie, by sąd - redagując opis czynu przypisanego oskarżonemu - zawierał w nim także szczegółowe ustalenia świadczące o wyczerpaniu kryteriów powrotu do przestępstwa (art. 64 § 1 k.k.). Jednak zawarcie takich informacji w

uzasadnieniu wyroku nie stanowi rażącego uchybienia, podważającego prawidłowe merytorycznie orzeczenie. Podkreśla się też, że w praktyce sporządzanie wyroków skazujących sprawcę z zastosowaniem art. 64 § 1, względnie § 2 k.k., odbywa się w różny sposób - od redagowania ich w sposób szczegółowo obrazujący zaistnienie recydywy, ze wskazaniem odpowiedniego wyroku i okresu odbycia przez oskarżonego kary pozbawienia wolności, do nader ogólnego wskazania, że zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się w warunkach recydywy albo powrotu do przestępstwa, co jednak z reguły nie spotyka się z zarzutem obrazy prawa (postanowienia SN z dnia: 6 maja 2015 r., II KK 117/15 oraz 24 listopada 2020 r., II KK 305/20. Odmienne, bardziej rygorystyczne podejście, zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 stycznia 2021 r., II KK 268/20, choć bez szerszej argumentacji).

Pozostaje jeszcze do wyjaśnienia kwestia kwalifikacji prawnej czynu, o której mowa w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. W prawie karnym materialnym kwalifikacja prawna czynu przestępnego definiowana jest jako przyporządkowanie tego czynu przepisowi ustawy karnej określającemu przestępstwo (por. Prawo karne materialne, Część ogólna, red. M. Mozgawa, Warszawa 2016, s. 188 – 189, R.A. Stefański, Czynności przedstawienia zarzutów, Prok. i Pr. 2013, nr 7-8, s. 35). Kwalifikacja prawna zatem to rozpoznanie znamion czynu zabronionego w poddanym prawnokarnemu wartościowaniu wycinku zdarzenia faktycznego. Przepisy art. 64 § 1 i § 2 k.k. nie zawierają ustawowych znamion czynu zabronionego, nie tworzą tym samym typów zmodyfikowanych. Nie zmieniają też granic ustawowego zagrożenia karą, lecz określają zakres sądowego wymiaru kary. Recydywa opisana w tych przepisach stanowi bowiem podstawę do zaostżenia kary z uwagi na osobę sprawcy powracającego na drogę przestępstwa, z którym to powrotem prawo karne wiąże ujemne konsekwencje prawne (por. D. Plewińska, Zagadnienia recydywy w prawie karnym, Warszawa 1974, s. 22 i n.).

Natomiast na gruncie Kodeksu postępowania karnego wymóg dokładnego określenia kwalifikacji prawnej przypisanego czynu zabronionego w wyroku skazującym, który wynika z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., rozumiany jest szeroko, jako dotyczący wskazania nie tylko przepisu części szczególnej Kodeksu karnego albo innej ustawy karnej typizującego przestępstwo, ale także przepisu części ogólnej

tego Kodeksu, gdy rzutuje to na odpowiedzialność karną sprawcy. Za takim poglądem przemawia m.in. sposób sformułowania względnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1a k.p.k. W pierwszym z tych przepisów mowa jest o obrazie przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. Natomiast art. 438 pkt 1a k.p.k. stanowi o obrazie prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w pkt 1, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu. Zatem podstawa prawna inna niż kwalifikacja prawna, to podstawa prawna wymiaru kary i innych konsekwencji prawnych czynu. Tym samym do kwalifikacji prawnej czynu, o której mowa w art. 438 pkt 1 k.p.k., należą te przepisy części ogólnej Kodeksu karnego, które kształtują zasady odpowiedzialności karnej, jak np. art. 12 § 1 k.k. czy art. 57a § 1 k.k. Do tej grupy należy również art. 64 § 1 i § 2 k.k.

W takim szerokim znaczeniu mowa jest o zakwalifikowaniu czynu, przykładowo w art. 399 § 1 k.p.k. czy też w art. 314 k.p.k. Na gruncie art. 399 § 1 k.p.k. od dawna nie budzi wątpliwości, że uprzedzenie, o jakim mowa w tym przepisie, odnosi się również do sytuacji, gdy sąd rozważa stosowanie przepisu o powrocie do przestępstwa (np. wyrok SN z dnia 29 stycznia 1974 r., V KRN 6/74. Zob. też J. Bafia, *Zmiana kwalifikacji prawnej czynu w procesie karnym*, Warszawa 1964, s. 69 i n.).

W orzecznictwie i w doktrynie słusznie zatem przyjmuje się, że recydywa z art. 64 § 1 i § 2 k.k. powinna zostać powołana w podstawie prawnej skazania, gdyż wpływa na wymiar kary za przypisane przestępstwo. Wyrażono ponadto pogląd, że umieszczenie w kwalifikacji prawnej art. 64 § 1 lub § 2 k.k. nie zmienia jej, lecz oznacza tylko, że czyn został popełniony w określonych warunkach skutkujących odrębnymi zasadami wymiaru kary (por. M. Kulik, *Glosa do wyroku SA w Katowicach z 30.10.2008 r., II AKa 266/08, LEX/el. 2009*, a także wyrok SN z dnia 18 września 1972 r., III KR 140/72). Dodać należy, że następuje to w wyniku subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod przepis art. 64 § 1 lub § 2 k.k., co stanowi czynność zakwalifikowania czynu zabronionego pod określony przepis części ogólnej Kodeksu karnego i prowadzi do rozszerzenia podstawy prawnej skazania o przepis mający wpływ na odpowiedzialność karną. Wówczas dopiero w pełni oddana zostaje kryminalna zawartość czynu, jakiego dopuścił się sprawca.

Podsumowując stwierdzić należy, że **Kodeks postępowania karnego nie wymaga, aby opis czynu przypisanego w wyroku zawierał konkretne ustalenia skutkujące przyjęciem recydywy z art. 64 § 1 lub § 2 k.k.** Dlatego też nie narusza zakazu *reformationis in peius* dokonanie przez sąd odwoławczy z urzędu zmiany zawartego w wyroku opisu recydywy przez wprowadzenie do niego w miejsce wskazanego wyroku, który nie stanowi podstawy recydywy, innego wyroku, który taką podstawę tworzy, jeżeli został on ujawniony na rozprawie głównej.

Zmianę w tym zakresie nie sposób zatem potraktować jako zmianę ustaleń faktycznych, skoro takim ustaleniem jest wskazanie popełnienia przestępstwa w warunkach art. 64 § 1 lub § 2 k.k.

Przenosząc powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy uznać trzeba, że postąpienie Sądu odwoławczego sprowadzające się do dokonania korekty poprzez wskazanie innego wyroku, niż przyjął to Sąd Rejonowy, jako podstawy recydywy specjalnej, było prawidłowe. Nie spowodowało ono w ogóle zmiany w zakresie ustaleń faktycznych, skoro Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął popełnienie przez oskarżonego przestępstwa w warunkach art. 64 § 1 k.k. Sąd Okręgowy wskazał jedynie prawidłową podstawę tej recydywy, która została już uprzednio zasadnie przyjęta przez Sąd Rejonowy. Nie sposób więc w tych realiach przyjmować, że doszło do naruszenia art. 434 § 1 k.p.k., poprzez dokonanie zmiany ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego przy braku wniesienia środka odwoławczego na jego niekorzyść. W żadnym bowiem razie nie nastąpiło pogorszenie sytuacji prawnej oskarżonego, skoro fakt recydywy został już poprawnie ustalony w postępowaniu głównym. Omawiana zmiana w porównaniu z orzeczeniem Sądu Rejonowego nie modyfikuje sytuacji prawnej oskarżonego. Jest to zatem zupełnie odmienny układ procesowy aniżeli sytuacja sprowadzająca się do niedopuszczalnego dodania, jedynie przy apelacji na korzyść, dopiero w instancji odwoławczej brakującego znamienia czynu zabronionego, a pominiętego przez sąd *meriti* (zob. np. postanowienie SN z dnia 20 lipca 2005 r., I KZP 20/05, OSNKW 2005/9, poz. 76).

W świetle powyższych uwag zarzut pierwszy kasacji nie mógł zostać uznany za zasadny.

Gdy chodzi z kolei o drugi zarzut kasacji, to i on okazał się nieskuteczny. Sprowadza się bowiem do twierdzenia, że Sąd odwoławczy dokonał w oparciu o art. 455 k.p.k. zmiany ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego w odniesieniu do recydywy specjalnej, przy braku apelacji na niekorzyść. Jak już jednak wskazano, do zmiany ustaleń faktycznych w związku z postąpieniem Sądu odwoławczego w żadnym razie nie doszło. Z kolei art. 455 k.p.k. umożliwia poprawienie błędnej kwalifikacji prawnej, o ile nie dochodzi do zmiany ustaleń faktycznych. Chodzi tu zatem o naprawienie błędu w kwalifikacji prawnej, tak, aby odpowiadała ona prawidłowym ustaleniom faktycznym dokonany w opisie przypisanego czynu. Analogicznie podejść należy do sytuacji, gdy chodzi o naprawienie ewidentnego błędu w zakresie podstaw recydywy, w wypadku, gdy prawidłowo sąd ustalił dopuszczenie się przez oskarżonego przestępstwa w warunkach art. 64 § 1 lub § 2 k.k., lecz wadliwie podał stanowiący podstawę recydywy wyrok skazujący.

Wobec tego, że nie potwierdził się żaden z zarzutów kasacji, Sąd Najwyższy skargę tę oddalił.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w postanowieniu.